

ต้มยำ สามก๊ก

เล่าแซบ เล่าครบ จบในเล่มเดียว

โดย ครูเป็ด มนต์ชีพ คิวะสินางกูร

ต้มยำ๓๓

สามบาท

เล่าแซ่บ เล่าครบ จบในเล่มเดียว

โดย ครูเป็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

สุขภาพใจ

ต้มยำสามก๊ก

เล่าแซบ เล่าครบ จบในเล่มเดียว
โดย ครูเบ็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ตุลาคม 2566

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุขภาพใจ
บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : โชนรังสี เฉลิมชัยกิจ
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : อลิ้น เฉลิมชัยกิจ
คณะที่ปรึกษา : คณิต นนทเปารยะ สงวนศรี ดรีเทพประติมา

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการ : จิรภิญญา เจษฎาบรรริรักษ์ รุจี บุญยมาลิก

ภาพปก : Sharifstudiobkk

ศิลปกรรม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ฝ่ายการตลาด : ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัคคณัฐ ชูมนุ่ม

ฝ่ายขาย : มณัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายโรงพิมพ์ : สุรินทร์ บุระณา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ครูเบ็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร.

ต้มยำสามก๊ก กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ 2566.

344 หน้า.

1. สามก๊ก. I. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-14-0531-1

พิมพ์ที่ : ฝ่ายโรงพิมพ์ บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด โทรศัพท์ 0 2415 2621

จัดจำหน่าย : สายส่งสุขภาพใจ บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ. พระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507 โทรสาร 0 2416 7744

แนะนำเพิ่มเติมติดต่อ : ✉ editor@booktime.co.th

🌐 www.booktime.co.th 📘 SukkhabajaiPUB

คำนำสำนักพิมพ์

“เหมือนนกภูเขาออกจากอก” เกิดขึ้นเมื่อความตั้งใจบางอย่าง สำเร็จลุล่วง ใครเคยเกิดความรู้สึกแบบนี้บ้าง

ต้มยำสามก๊ก เล่มนี้เป็นตัวช่วยให้คนที่เปิดแล้วปิด อ่านแล้วหยุด พลิกไปพลิกมางงเหลือเกิน กับหนังสือ "สามก๊ก" เล่มหนาจัด ตัวละคร ทะลัด เรื่องราวพันพันนับร้อยนับพันปี เล่มนี้อ่านย่นได้จบในพริบตา รู้เรื่องสามก๊กตลอดการเดินทางอันยาวนาน จำตัวละครสำคัญ เหตุการณ์หลัก จุดพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้ต่อยอดอ่านเล่มเต็ม ได้สบายขึ้น

ด้วยสำนวนความคิดของครูเป็ด มนต์ชีพ กระตุ้นต่อมอยากอ่านต่อ.. อ่านต่อ..อ่านต่อ เหมือนขึ้นรถไฟเหาะตีลังกา ปู๊ดเดียวกระชับความครบ ทำให้เหมือนนกภูเขาออกจากอกกันเลย..อ่านจบแล้วเฮ้ยยยย อ่านไปก็รู้สึกเหมือนมีคนมานั่งข้างๆ เล่าเรื่องสนุกให้ฟังเพลินๆ แถมให้มุมมองต่อตัวละคร ต่อเหตุการณ์ เล่าให้ฟังแบบเข้าใจง่าย จัดกลุ่มเรื่องราวสำคัญ สะท้อนบุคลิกความเป็นมาเป็นไปของผู้เฒ่า นักคิด นักรบ แต่ละก๊ก ทบทวนย้อนตอกย้ำให้จำที่มาที่ไปก่อนหน้า ซึ่งช่อกกลยุทธ์น่าสนใจ มีภาพตัวละครน่ารักน่าพิศให้วิเคราะห์จุดเด่น และอีกมากมายในเล่มเล็กเหมาะมือนี้ เมื่อรู้เรื่องตลอดทั้งเล่มแล้ว เราเลือกอ่านเจาะเหตุการณ์ในเล่มหนาจัดได้ตรงใจ

“สามก๊ก” เป็นหนึ่งในสุดยอดวรรณกรรมร่วมสมัย ส่งต่อกันยาวนานกว่า 1,700 ปี จากเรื่องเล่าตามข้างถนน สู่อารยธรรมผ่านศิลปะหลากหลายรูปแบบรวมทั้ง “หนังสือ” จนกลายเป็นวรรณกรรมอมตะ สะท้อนชีวิต ความคิด รวมถึงสังคมทุกมิติ ทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่ว่าการใช้คน การใช้กลยุทธ์ มีทั้งเล่ห์เหลี่ยมกลโกง และความสัจย์ซื่อจริงใจให้อ่านแล้วคิด คิดแล้วเรียนรู้ แล้วเลือกทำเลือกเป็นคนอย่างที่เราต้องการ

ครูเบ็ด มนต์ชีพ นอกจากเป็นนักแต่งเพลง นักร้อง ครูสอนหนังสือ นักการศึกษาแล้ว ตอนนี้เลือกเป็น “นักเล่าเรื่อง” ผ่านตัวอักษรให้ผู้คนมีความสุข หนังสือ **ต้มยำสามก๊ก** เป็นผลงานแรกอย่างเป็นทางการที่สำนักพิมพ์สุขภาพใจ ภูมิใจนำเสนอ และเชื่อว่าเรื่องเล่าเคล้าสาระและความฮาจะเป็นที่ถูกอกถูกใจแฟนสามก๊ก นักอ่านหน้าใหม่ และสำคัญที่สุดคือ โดนใจคนที่อยากอ่านแล้วยังอ่านไม่จบซะทีแน่นอน

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ

“
ธรรมดาสรรพสิ่งในไต้ฟ้า
แยกกันนาน ๆ **ก็กลับเข้ารวมกัน**
และเมื่อรวมกันนาน ๆ **ก็กลับแยกกันอีก**
”

คำนำนักเขียน

คงมีคนจำนวนไม่น้อยรู้จักชื่อสามก๊ก แต่ในจำนวนคนเหล่านั้น เชื่อว่ามีไม่ถึงครึ่งที่ได้เคยอ่านสามก๊กอย่างจริงจัง และคงมีน้อยเข้าไปอีกที่จะอ่านได้จบจบ

สามก๊กเป็นวรรณกรรมระดับโลก แต่เนื้อเรื่องยาวเหยียดตัวละครมากมายแถมเป็นชื่อจีนที่ไม่ค่อยคุ้นหูคนไทยด้วย ก็เลยไม่แปลกที่จำนวนคนอ่านสามก๊กจนเข้าเส้นชัย..มีไม่เยอะนัก

ตัวผมเองก็รู้จักสามก๊กมานาน แต่สารภาพว่าอ่านครั้งแรกก็เล่นเอาท้อเหมือนกัน แล้วก็ไม่จบเสียด้วย ต้องมีพักยกแล้วกลับมาอ่านภายหลังจนในที่สุดก็สำเร็จจนได้

เรียกได้ว่าเป็นหนังสือที่ต้องออกแรงอ่านกันเหงื่อตกเล่มหนึ่งเลย..

แต่หลังจากอ่านไปมากกว่าหนึ่งรอบ ผมกลับรู้สึกเสียดายมากที่วรรณกรรมดี ๆ อย่างสามก๊ก จะถูกหยิบมาพูดคุยก่อรสออกชาติเพียงแต่ในวงแคบ ๆ ของเหล่านักอ่านสามก๊ก ส่วนในวงกว้างนั้นผู้คนก็มองสามก๊กเป็นเรื่องไกลตัว อ่านยาก โบราณ หรือควรถูกวางอยู่บนหิ้งเท่านั้น

ผมจึงตั้งใจจะทำสามก๊กให้เป็นกันเองกับผู้คนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้..

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ผมเคยเขียน “ครูเปิดเล่าเรื่องสามก๊ก” ขึ้นมาและก็ได้รับการตอบรับค่อนข้างดี แต่เมื่อกลับไปทบทวนงานเขียนนั้น ผมพบว่ามันห้วนไปสักนิด ขาดรายละเอียดในหลายๆ เหตุการณ์ และหลายจุดก็เล่าแบบเล่นเอะอะไปหน่อย

เมื่อได้มารู้จักกับสำนักพิมพ์สุขภาพใจ ผมจึงได้รับโอกาสให้เขียนเรื่องเล่าสามก๊กขึ้นมาใหม่ เป็นเวอร์ชันที่ตั้งใจไว้ว่า คนที่อยากรู้เรื่องสามก๊กต้องมาเริ่มต้นอ่านที่เวอร์ชันนี้

งานเขียนยังเป็นการเล่าในสไตล์ของผมเหมือนเดิม เดินเรื่องกระชับแต่ครบถ้วนตั้งแต่ต้นจนจบ มีรายละเอียดในระดับที่เชื่อว่กำลังพอดีๆ ภาษาหรือสำนวนที่ใช้ไม่รำเนิบนาบแต่ก็ไม่ได้จุดฉลาดจนผู้ใหญ่รับไม่ได้ และหลายๆ จุดผมก็จะสอดแทรกมุมมองของผมลงไปด้วย

ต้องขอขอบคุณคุณคุณมี ไชนรังสี เณิมชัยกิจ แห่งสำนักพิมพ์สุขภาพใจที่เป็นแรงผลักดันให้ “ต้มยำสามก๊ก” ของผมเล่มนี้สำเร็จขึ้นมาได้

ขอให้มีความสุขกับการอ่านครับ

ครูเป็ด มนต์ชีพ คิวะลินางกูร

24 กรกฎาคม 2566

สารบัญ

ภาค 1 ต้มยำสามก๊ก..... 10

ผู้นำเหล่าหลัก แผ่นดินอ่อนแอ เหล่าต้นไม้ล้วนแต่ถูกแรงลมกระโชกไปมาอย่างกำหนดอนาคตไม่ได้ ในท่ามกลางกระแสพายุอันปั่นป่วนไร้ทิศทาง กาลเวลาจะช่วยพิสูจน์ว่า ต้นใดคือไม้ยืนต้นที่แท้จริงที่แม้บางครั้งจะดูโอนเอนราวกับจะล้มลงได้ทุกขณะจิต แต่สุดท้ายก็สามารถหยั่งยืนผ่านพินแรงจุดกระชากของลม และเติบโตเป็นไม้ใหญ่ให้แผ่นดินได้ยึดเกาะต่อไป

ภาค 2 ต้มยำสามก๊ก..... 124

ดาบ..ต่อให้คมแค่ไหนก็ไม่สำคัญเท่า พินลงตรงไหนและพินลงในเวลาใด..เป้าหมายที่คมดาบจะกรีดผ่านลงไปอาจเล็กเท่าเส้นผม ช่วงเวลาที่คมดาบต้องสัมผัสอาจเร็วกว่า ผีงกระพือปีกหนึ่งครั้ง..ผู้ทรงปัญญาที่สุดจะสามารถใช้ดาบที่คมที่สุด พินลงบนพินที่เล็กกว่าเส้นผม ในช่วงเวลาผีงกระพือปีกหนึ่งครั้ง และเกิดผลลัพธ์อันไร้เทียมทาน..

ภาค 3 ต้มยำสามก๊ก.....256

โชคชะตามีจริงหรือไม่ แล้วอะไรเล่าเป็นตัวกำหนดให้คนบางคน แม้จะพยายามเท่าไรก็พบแต่ความล้มเหลว ในขณะที่บางคนสำเร็จได้เพียงแค่วรรดิทิวไม้ก็ครั้งหลายคนเคารพหลายคนไม่แฉแกลในเรื่องนี้ และคงมีแค่คนพิเศษไม่กี่คนที่เชื่อแต่ไม่ก้มหัวให้กับโชคชะตา แต่กลับมั่นใจในตัวเองจนลุกขึ้นท้าทายว่า ข้าจะกำหนดอนาคตด้วยมือของเราครวญยกย่องว่านั่นคือพลังอันไม่ยอมแพ้ของมนุษย์ หรือเป็นเพียงความพยายามอันโง่งงและไร้ค่า..กันแน่

ภาค 4 ต้มยำสามก๊ก.....316

ตำนาน..มีไว้เพียงเพื่อเล่าขานหรือเพื่อเรียนรู้ ตำนานที่แท้จริงย่อมจะถูกร่วมขีดเขียนจากวีรบุรุษคลมมากหน้าหลายตาชื่อ แต่ไม่ว่าเป้าหมายของพวกเขาจะสำเร็จหรือล้มเหลวเพียงใดก็ตาม ณ ที่แห่งหนึ่งในหมู่ดาวบนฟ้า พวกเขาเหล่านั้นอาจได้พบเจอกัน ร่ำสุราปราศรัยกันโดยทิ้งชื่อเสียง ยศตำแหน่ง หรือฝักฝ่ายไว้เบื้องล่าง เหลือเพียงความรู้สึกถึงว่าครั้งหนึ่ง พวกเขาได้ร่วมจารึกตำนานอันยิ่งใหญ่ภายใต้ชื่อว่า..สามก๊ก

สามก๊กสามนาทีก

เรื่องสามก๊กเริ่มต้นขึ้นในปลายราชวงศ์ฮั่น ฮองเต้ที่ชื่อพระเจ้าเลนเต้ปกครองแผ่นดินได้วายเป็นเพราะเชื้อฟั้งแต่ชั้นที่ ประชาชนเดือดร้อนโจรขโมยชุกชุม อำนาจส่วนกลางของราชวงศ์ฮั่นก็อ่อนแอ พวกผู้ปกครองนครต่าง ๆ เริ่มทำตัวเป็นรัฐอิสระกันมากขึ้น ใครอยากไปตีใครหรือใครอยากไปตั้งก๊กกับใครก็ทำตามอำเภอใจ โดยที่ฮองเต้แทบไม่สามารถสั่งการหรือให้คุณให้โทษใครได้เลย

ล่วงเข้ามารัชสมัยของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ฮองเต้ที่นำสงสารที่สุดแผ่นดินจีนก็แตกเป็นเสี่ยง ๆ มากขึ้นเกิดสงครามแย่งชิงอำนาจขึ้นแทบจะทุกหย่อมหญ้ากินเวลานับเป็นสิบปี เจ้าครองนครขุนศึกต่าง ๆ บ้างตายบ้างเติบโต และในที่สุดก็เหลือสามตระกูลที่เป็นใหญ่ในแผ่นดินจีน

แซ่โจโดยโจโฉ ครองวุยก๊กทางเหนือ ก๊กนี้ยึดพระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้ในกำมือ ทำอะไรจึงอ้างได้ตลอดว่าเป็นรับสั่งจากฮองเต้ แต่ก๊กนี้ฮองเต้อย่างสาหัส

แซ่ซุนโดยซุนกวน ครองง่อก๊กทางใต้ ก๊กนี้ไม่ค่อยมีอุดมการณ์อะไรชัดเจนนัก อาศัยที่บ้านเมืองมีความอุดมสมบูรณ์ ผู้คนกินดีอยู่ดีก็เลยปกครองมาได้อย่างเข้มแข็ง

แซ่เล่าโดยเล่าปี่ ครองจ๊กก๊กทางตะวันตก ก๊กนี้เนื่องจากเป็นราชสกุลเล่าซึ่งเป็นแซ่ของราชวงศ์ฮั่น ก็เลยมีอุดมการณ์จะฟื้นฟูราชวงศ์ฮั่นให้พ้นจากเงื้อมมือพวกตระกูลโจ

ผ่านไปอีกช่วงเวลานึง โจผีแห่งวุยก๊กคงคิดว่าไหน ๆ ก็ไหน ๆ เลยบังคับพระเจ้าเหี้ยนเต้สละราชบัลลังก์ ตั้งตัวเองขึ้นเป็นฮองเต้

แก๊งเล่าปี่ก็ยอมไม่ได้ เพราะไม่งั้นจะกลายเป็นว่าราชวงศ์ฮั่น
สิ้นสุดอย่างเป็นทางการ เล่าปี่ก็เลยต้องตั้งตัวเป็นฮ่องเต้เหมือนกันเพื่อ
สืบราชวงศ์ฮั่น

ขุนกวนแห่งอ๊กก็ เห็นสองตระกูลลุกขึ้นมาเป็นฮ่องเต้กันหมด
ก็ไม่อยากน้อยหน้าเลยตั้งตัวเป็นฮ่องเต้มั่ง

กลายเป็นว่าในเวลานั้น แผ่นดินจีนมีฮ่องเต้ถึงสามพระองค์จาก
สามแซ่ ปกครองอาณาจักรแยกกัน

สามตระกูลรบราฆ่าฟันกันมาอีกหลายสิบปี แต่ฮ่องเต้รุ่นหลัง ๆ
ของทั้งสามก็ไม่ค่อยมีใครโดดเด่นกลับค่อนข้างไปทางไม่ได้เรื่องมากกว่า
การปกครองในแต่ละก๊กก็ซึกจะและซ้าร่อยยุคลายราชวงศ์ฮั่น ผลสุดท้าย
ผู้ที่รวมอาณาจักรจีนให้กลับมาเป็นหนึ่งได้ ไม่ใช่หนึ่งในสามตระกูลนี้

แซ่สุมาเป็นซ้ารับใช้วุยก๊กมาหลายชั่วคน โดยเริ่มโดดเด่นขึ้นมาจาก
สุมาอี้ที่เข้ามาทำงานตั้งแต่สมัยโจโจ๋ ผ่านมาหลายฮ่องเต้ของวุยก๊ก รุ่นลูก
ของสุมาอี้ก็มีอำนาจเหนือฮ่องเต้ของตระกูลโจ เรียกได้ว่าฮ่องเต้แซ่โจนั้น
เป็นเพียงหุ่นเชิดเหมือนสมัยพระเจ้าเหียนเต้ไม่มีผิด

และในที่สุดสุมาเจียวผู้ลูกของสุมาอี้ ก็สามารณำกำลังของวุยก๊ก
เข้าตีอาณาจักรจ๊กก๊กให้แตกได้..จ๊กก๊กของแซ่เล่าจึงนับว่าเจ๊งเป็นอันดับแรก

ต่อมาสุมาเอี้ยนผู้ลูกสุมาเจียว ก็บังคับฮ่องเต้ตระกูลโจลงจาก
บัลลังก์และสถาปนาตัวเองเป็นฮ่องเต้ ตั้งราชวงศ์จิ้นขึ้นมาได้..วุยก๊กของ
แซ่โจก็ล่มสลายเป็นอันดับถัดมา

อันดับสุดท้าย พระเจ้าสุมาเอี้ยนก็ตั้งอ๊กก๊กของแซ่ซุนแตก รวม
แผ่นดินจีนกลับเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง..เป็นอันจบเรื่องสามก๊ก

ကာ

၁

တံယံ
အာမကီ

ผู้นำเหลวแหลก แผ่นดินอ่อนแอ

เหล่าต้นไม้ล้วนแต่ถูกรังแรงลมกระโชกไปมาอย่างกำหนดอนาคตไม่ได้

ในท่ามกลางกระแสพายุลูกปืนป่วนไร้ทิศทาง
กาลเวลาจะช่วยพิสูจน์ว่าต้นไม้ยืนต้นที่แท้จริง
ที่แม้บางครั้งจะดูโอนเอนราวกับจะล้มลงได้ทุกขณะจิต
แต่สุดท้ายก็สามารถหยั่งยืนผ่านพินแรงจุดกระซอกของลม
และเติบโตเป็นไม้ใหญ่ให้แผ่นดินได้ยึดเกาะต่อไป

1

“ หัวหน้าชั้นที่ที่ทรงอิทธิพลสำหรับพระเจ้าเลน
เต้อย่างยิ่ง คือเตียวเหยียง ใหญ่โตขนาดไหน ก็
ถึงขนาดพระเจ้าเลนเต้เรียกพ่อทุกคำแล้วกันล่ะ ”

พระเจ้าเลนเต้

ย้อนไปปฐมกาลครั้งที่ความเป็นสามก๊กยังไม่เกิด ก็ต้องเล่าให้ฟัง
กันหน่อยว่าไปไงมาไง ถึงมาเป็นสามก๊กได้

แผ่นดินจีนถูกปกครองโดยราชวงศ์ฮั่นมาหลายชั่วฮ่องเต้ จนถึง
ปลายสมัยราชวงศ์ฮั่น ก็เกิดความระส่ำระสายอย่างหนัก..สาเหตุที่ทำให้

ระส่ำระสาย ก็เป็นโรคยอดฮิตเหมือนกันทั่วโลก คือเกิดจากคนรอบข้างของผู้ยิ่งใหญ่

คนที่มีอิทธิพลทั้งดีและชั่วในประวัติศาสตร์จีน คงหนีไม่พ้นกลุ่มคนที่เรียกว่า..ขันที แล้วสปีชีส์ขันทีนั้นมันเกิดขึ้นมาได้ไงละ..มา จ้อ ๆ ๆ ๆ จะเล่าให้ฟัง

ก็ด้วยความที่ฮ่องเต้ของจีนมีเมียเยอะจะเรียกว่าเป็นโหลงก็ยังไม่ค่อยไป เพราะล่อกันเป็นหลักพันแม่ในความเป็นจริงฮ่องเต้เองจะเสวยสาว ๆ เหล่านี้ได้คราวละซักเท่าไรหรอก แต่ที่ต้องมีเยอะก็คนนั้นให้คนนี้ถวายเรียกว่ามีเอาไว้ประดับบารมีนั่นแหละ..คราวนี้จะเอาใครมาควบคุมกองทัพเมีย ๆ เหล่านี้ล่ะ..

ผู้หญิงด้วยกันก็คงเอาไม่อยู่ เดี่ยวได้ตบกันตายซัก ก็ต้องเอาผู้ชายมาควบคุม..แต่เอ๊ะ ผู้ชายมาหลงกลางดงสาว ๆ ที่แต่ละนางแจ่ม ๆ ทั้งนั้น ได้มีดีท้ายพระราชครีวแน่

อย่ากระนั้นเลยจับไอ้ผู้ชายเหล่านี้ปลดอาวุธ..ตอนชะก่อน แล้วคราวนี้ก็ปล่อยให้ขันทีควบคุมฝูงสาว ๆ ได้อย่างสบายใจเฉิบ

แล้วสมัยนั้นเค้าคุมกำเนิดซะที่ไหนล่ะ เมียเยอะลูก ๆ ฮ่องเต้ก็เยอะตาม..พอลูก ๆ คลอดออกมา ไอ้ที่หวังว่าคนระดับฮ่องเต้จะมาอุ้มโอรสเห่โอรสชา ดึก ๆ ตื่นขึ้นมาชงนมป้อนลูกไม่มีซะละ..ฮ่องเต้มีหน้าที่ไล่ล่าภาอย่างเดียว คนที่ช่วยเลี้ยงลูกก็เลยหนีไม่พ้นพวกขันที

ก็เลี้ยงกันมาประคบประหงมกันมา..ถ้าเป็นลูกชาย อย่างซี้ ๆ ก็ต้องได้เป็นอ่องนั่นอ่องนี่ หรือถ้าบุญหล่นทับ ก็ได้เป็นรัชทายาทว่าที่ฮ่องเต้ไปเลย

แล้วบรรดาอ่อง ๆ หรือองค์ชายเหล่านี้มีหรือจะไม่เกรงใจบรรดาขันทีที่เลี้ยงตนมา

ปลาย ๆ ราชวงศ์ฮั่น หนึ่งในบรรดาองค์ชายที่ได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้..พระเจ้าเลนเต้..ก็ขึ้นนั่งบัลลังก์มังกรภายใต้การครอบงำของขันทีสิบคน..ก็สนุกลิชะ การปกครองแผ่นดินก็ร่อยเป็นโจ๊กกองปราบไปเลย

หัวหน้าขันทีที่ทรงอิทธิพลสำหรับพระเจ้าเลนเต้อย่างยิ่ง คือเตียวเหยียงใหญ่โตขนาดไหน ก็ถึงขนาดพระเจ้าเลนเต้เรียกพ่อทุกคำแล้วกันล่ะ

พ่อเหยียงของเรา ก็กำเรียบหนักขึ้น ๆ คนดีคนเก่งไม่มีเอามาช่วยงานบ้านเมืองหรอก หาแต่คนที่ซิกแซ็กเสียดแทงเสียดขาแข้ง พวกที่มีน้ำร้อนน้ำชาให้ถึงใจกลับได้ดิบได้ดี..แล้วถ้ามีใครท้อ (ซึ่งก็ไม่ว่าจะท้อกับใครเพราะฮ่องเต้ก็กลายเป็นลูกไก่ในมือพ่อเหยียงไปซะแล้ว) เตียวเหยียงก็กำจัดแบบไม่เหลือต่อ

พอแผ่นดินมันปั่นเพื่อนไปซะอย่างนี้คนอดตายกันเป็นเบือ ก็เลยเกิดโจรขึ้นมาทุกหย่อมหญ้า และหนึ่งในกองโจรที่โตวันโตคืน พี่แกใช้ผ้าเหลืองโพกหัวเป็นสัญลักษณ์จนได้ชื่อว่า..โจรโพกผ้าเหลือง

อันที่จริงจะเรียกว่าเป็นโจรก็คงไม่ได้เต็มปาก ก็ด้วยความที่บริหารแผ่นดินกันละะทะ ชาวบ้านตาดำ ๆ โดนพวกขุนนางกลั่นแกล้ง รีดไถจนแทบไม่มีกิน ก็เลยต้องเอาตัวรอดโดยการไม่ยอมทำตามคำสั่งของทางการ ไ้ทางการก็เลยเหมาเอาว่าเป็นโจรไปซะ

ชาวบ้านที่ต่อต้านทางการเค้าก็รวมกันเป็นคอมมูนิตี้ แล้วมีหัวหน้าคอมมูนิตี้นั้นก็บังเอิญได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ เป่ามนตร์รักษาโรคบ้าง ไล่ห่วยเทวดาคริปโต สอนปั้นหุ่น เป็นไลฟ์โค้ช..คนก็เลยขึ้นกันบานเบอะ

จากแค่กลุ่มโจรมาเป็นกองโจร จนกลายเป็นกองทัพโจรโพกผ้าเหลือง..สามก๊กบอกว่า สี่ห้าห้าแสนคนต้องมี พอกองทัพขนาดนี้จะให้เที่ยว

ปล้นบ้านที่ละห้าหลังสิบหลังมันไม่พอมือแล้วครับ..*ปล้นเมืองลิยะ ปล้นเมืองกันไปเลย*

เจอกองทัพโจรใหญ่ขนาดนี้ เมืองก็เมืองเถอะ ไม่ค่อยมีใครต้านทานได้อยู่ มีหน้าซำบางเมืองไม่ต้องออกแรง..แค่กองทัพไปจ่อกำแพงเมืองชาวบ้านในเมืองก็พร้อมใจกันหยิบผ้าเหลืองขึ้นมาโพกหัว สมัครเข้ากับพวกโจรไปซะเลย..เจอแบบนี้เข้า ขุนนางที่ดูแลบ้านเมืองก็บอกอ้าวไม่รู้จะทำไงเลี้ยง ยอมทิ้งเมืองเผ่นออกไปฟ้องเมืองหลวงดีกว่า

ผ้าเหลืองขาดตลาด กองทัพโพกผ้าเหลืองผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดหน้าฝน จนรัฐบาลกลางถือเป็นวาระแห่งชาติต้องจัดกองทัพออกปราบปรามอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว

แล้วก็มีเมืองๆ หนึ่งกำลังจะเจอกับกองทัพโจรเป็นแสนพุ่งจี้เข้ามาหา เจ้าเมืองก็บอกไม่ไหวไว้ยทหารรักษาเมืองไม่กี่หยิบมือจะไปสู้ยังงี้ก็เลยเปิดรับสมัครผู้กล้าอาสาเข้ามาเป็นทหาร..ขึ้นนี้แหละซะเป็นขึ้นเปิดตัวสามพี่น้องร่วมสาบานที่ใครรู้จักสามก๊ก ต้องรู้จักสามพี่น้องร่วมสาบานนี้..เล่าปี กวนอู เตียวหุย

2

“อันที่จริงสามคนนี้ก็น่าจะเหมาะเป็นทีมเดียวกัน อยู่ เพราะรูปลักษณ์ตามที่สามก๊กบรรยาย..เรียก ได้ว่าโคตรประหลาดแบบไม่มีใครน้อยหน้าใคร..”

เล่าปี่

เล่าปี่กับเตียวหุยเจอกันก่อนโดยเล่าปี่เปิดตัวเป็นคนแรก แยกไปยืน อยู่หน้าป้ายประกาศรับสมัคร ดูไปก็สายหัวทำปากจึกจึก เตียวหุยอยู่ข้าง หลังก็สะกิด..เฮียๆ สมัครก็สมัครเซ่ มายืนสายหัวทำปะอะไรอยู่ ไม่สมัคร ก็ถอยไป

เล่าปี่ก็เลยบอก..เฮ้ย ที่จี้จี้กันนะไม่ใช่ไม่กล้าสมัครไฉน แต่สมัครทั้งทีอยากเป็นหัวหน้า..ไอ้ที่จะให้มาเป็นไอ้เนรทัดแถวนะไม่สมกับคนสกุลเล่าอย่างช้า อย่างน้อยๆ ต้องเป็นหมู่หรือจ่า..

เตียวหุยก็เลยคุย..เฮ้ยคงไม่รู้ว่าจะเข้ารายขนาดไหน ซี้พี่ยังกลัวเป็ยร้ซ้างยังเกรง เพราะบ้านข้าชายทั้งหมู่ทั้งเหล่า..ถ้าเฮียอยากเป็นหัวหน้าเตียวน้องจัดให้

คุยกันเริ่มถูกคอกก็ได้เวลาเปิดตัวกวนอู..ขานี้ก็ขี่เกวียนเข้ามา มาถึงก็เร่งสั่งเหล่า..มาไวๆ ไฉนถ้าเข้าร้านมึงฟังแน่ กูจะรีบสมัครเป็นทหาร

ก็เลยได้รวมตัวกันสามคน..แล้วไม่รู้ไปถูกคอกันอีกที่ไหน คำวันนั้นก็เลยเถิดจนถึงกับไปสาบานเป็นพี่น้องกันเลยที่สวนหลังบ้านเตียวหุย ที่เขาเรียกคำสาบานในสวนท้อใจ

อันที่จริงสามคนนี้ก็น่าจะเหมาะเป็นทีมเดียวกันอยู่ เพราะรูปลักษณ์ตามที่สามก๊กบรรยาย..เรียกได้ว่าโคตรประหลาดแบบไม่มีใครน้อยหน้าใคร..

เล่าปี่..หน้าตายไม่แสดงอารมณ์ หุยานถึงบ่า มือยาวเกินเข่า ตาชำเลื่องดูใบหูตัวเองได้..ถืออาวุธดาบสองมือ

กวนอู..ตัวโคตรสูงใหญ่ หน้าแดงเหมือนพุทราสุก (สงสัยความดันสูง เวียนหัวบ่อยมัยท่านกวน) ริมฝีปากแดงเข้าไปอีก ตาเหมือนนกการเวก คิ้วอน..พ่อกิ้วอนแกใช้จ้าว

เตียวหุย..หัวเหมือนเสือดาว คางคล้ายนกนางแอ่น หนวดเครากระด้างเหมือนหนวดเสือ พุดจาอะไรก็เสียงดัง (หูตึงป่าววะ) ท่าทางพร้อมบวกเสมอ..พี่พร้อมบวกแกใช้ทวน

สามคนนี่โคตรประหลาดสุดวะเนี่ย แต่ก็ไม่น่าแปลกที่บางที่ออกรบศัตรูก็มักจะตกตะลึงเวลาเห็นสามคนนี่..แค้นก็ภาพก็น่ากลัวแล้ววว

เอ้า พอสามคนนี้ผ่านพิธีกรรมสาบสาบานอะไรกันเรียบร้อย รวบรวมสมัครได้หลายร้อยก็ยกกำลังไปอาสาเมืองใกล้ๆ ว่าจะสู้กับโจรให้ ปะทะกับโจรโพกผ้าเหลืองหลายยก ได้แสดงทั้งฝีมือและยุทธวิธี ในการรบหลายครั้งจนเริ่มมีชื่อ..แล้วเล่าปีก็พาพรรคพวกไปช่วยอาจารย์เก่า ของแกชื่อโลติด

เล่าปีในฐานะลูกน้องโลติดรบกับโจรได้ผลงานดีมาก แต่มีอยู่วันหนึ่ง เพิ่งเสร็จงานยกทัพกลับศูนย์บัญชาการ..อ้าว เฮ้ย อาจารย์โลติดถูกจับ ใส่กรงขึ้นรถสวนมาซะยังงั้น

“จ้านหน ไปเจอด่านเปาที่ไหนมาหรือ เตี่ยวผมโทรเคลียร์ให้”..

โลติดก็เล่าความจริงว่าไม่ได้ไปเมาแล้วเจอเปาที่ด่านไหนหรอก แต่ ไปเจอขุนนางกังฉินตัวหนึ่งแม่่งนึกว่ากูอยู่แถวนี้คงตั้งด่านบ่อน่าจะรวยละสิ ก็เลยจะมารีดส่วย กูก็บอกว่าวันๆ กูเอาแต่รบกับโจรจะเอาเวลาที่ไหน ไปไกลชาวบ้านเล่า แม่่งก็ไม่เชื่อเลยยัดยากูซะเลย

เตี่ยวหุยได้ยินก็ขึ้น กะจะไปสอยหัวไอ้กังฉินตัวนั้นทันทีแต่เล่าปี ห้ามไว้..ร่วมๆ ไ้่น้อง ตอนนี่เรายังตอกตอยอยู่ทำไปก็เดือดร้อน รอโตกว่านี้ รับรองพี่เล่นไม่เสีง

เจอเรื่องแบบนี้ทำให้เล่าปีแอนด์เดอะแก๊งค์ต้ออยู่เหมือนกัน ที่แรกก็ตัดสินใจจะวางมือแล้ว..บ้านเมืองแม่่งละเกินจะเฮียวยา กูแค่เอา ตัวรอดแล้วกันวะ ไอ้เรื่องจะช่วยบ้านช่วยเมืองนะลืมไปก่อน

..แต่ด้วยโชคชะตาคนมันต้องถูกจารึกในหน้าประวัติศาสตร์ ชีวิต เล่าปียังต้องวนเวียนกับการปราบโจรโพกผ้าเหลืองอีกกระยะใหญ่..ทำดีแล้ว ได้ดีบ้างไม่ได้ดีบ้าง มีเรื่องกับขุนนางรีดไถจนถึงขั้นโดนออกหมายจับก็มี..

สุดท้ายเอาผลงานมาหักลบกลบหนี้กันแล้ว เล่าปีก็ได้รับ

การตอบแทนคุณงามความดี ได้อัปเวลขึ้นเป็นเจ้าเมืองเล็ก ๆ
แห่งหนึ่งชื่อ เพ็งจวันกวัน

..ระหว่างนี้ก็เริ่มมีชื่อตัวละครที่จะสำคัญในภายหน้าโพล่แว็บ ๆ
ขึ้นมาบ้างแล้ว

โจโจ ตั่งโต๊ะ ชุนเกียน..

สองชื่อแรกอาจจะคุ้นกันหน่อยส่วนชื่อหลังนั้น ชุนเกียนก็คือเตี้ย
ของชุนกวน..หนึ่งในสามฮ่องเต้ผู้ปกครองง่อก๊กในยุคสามก๊กนั่นเอง

ชุนเกียนเองก็ปราบโจรอยู่เยอะเหมือนกันได้ถูกส่งไปเป็นเจ้าเมือง
สำคัญแห่งหนึ่งคือเมืองกังแฮ..เมืองนี้แหละเป็นต้นกำเนิดให้แซ่ชุนลงหลัก
ปักฐานบนแผ่นดินทางใต้จนใหญ่โตในอนาคต

3

“

“ฮ่องเต้องค์ก่อนถูกพอกไว้ด้วยชันที่ทิ้งลึบ แต่ฮ่องเต้ผู้น้อยของคันที้ไชคร้ายยิ่งกว่าเพราะถูกกดไว้ใต้ฝ่าตีนของจอมโจด ..ตั้งโต๊ะทำให้ความเลวร้ายสมัยชั้นที่เรื่องอำนาจ กลายเป็นแค่บ้านผีสิงหลอกเด็กไปเลย”

”

ตั้งโต๊ะ=

ปล่อยเล่าปี่ให้แก่ดูแลเมืองเล็ก ๆ ไปก่อน เรากลับไปดูในวังหลวง.. อย่างที่บอกไว้คือพระเจ้าเลนเต้ทรงถูกพอกไว้ด้วยชันที่ทิ้งลึบ..งานบ้านงานเมืองที่ถูกส่งเข้าไปไม่รู้ว่าไปถึงเลนเต้หรือติดอยู่แค่ชันที่ทิ้งลึบ ส่วนราชโองการที่ออกมาก็ไม่รู้ว่าออกมาจากเลนเต้จริงหรือชันที่มันสวมรอย..

สรุปว่าระบบราชการในตอนนั้นและเสียยิ่งกว่าละ

เวลาล่วงเลยมาจนถึงกาลที่พระเจ้าเลนเต้ใกล้สวรรคต..เวลาแบบนี้แหละโคตรสำคัญเพราะต้องมีการแย่งขามข้าวกันขนานใหญ่ ว่าใครจะเป็นฮ่องเต้ต้องคืบต่อไป

เล่าอย่างรวบรัดแล้วกัน..เลนเต้มีเมียสำคัญอยู่สองคน (ที่ไม่สำคัญอีกนับไม่ถ้วน) คนหนึ่งคือพระนางโฮมีลูกชื่อหองจูเปียนซึ่งถือเป็นราชบุตรองค์โต อีกคนคือพระนางตั้งมีลูกชื่อหองจูเหียบซึ่งเป็นราชบุตรองค์รอง..แต่ก็ถือว่าคืบเก้าอี้ฮ่องเต้อยู่ทั้งสองฝั่ง

ช่วงเข้าค่ายเข้าเข็มแบบนี้ต้องวัดกำลังกันอย่างหนักหน่วง เพราะขั้นที่ทั้งสิบก็รู้ว่าถ้าหมดเลนเต้ อำนาจวาสนาของพวกตนก็ต้องหมดไปด้วยเปลอๆ อุจจาระปัสสาวะ..ความชั่วต่างๆ ที่นั่งทับไว้มันจะผุดออกมาโชนกลิ่นไปทั่วบ้านทั่วเมือง..แล้วทำไงจะได้ครอบงำฮ่องเต้ต้องคิดใหม่ได้

ส่วนพระนางทั้งสองก็รู้ว่า ลูกของตนที่ยังเด็กทั้งคู่ ถ้าได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ตนเองในฐานะแม่ต้องเป็นผู้สำเร็จราชการ..อำนาจก็ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน

แต่หลังจากซังตวงวัดกันแล้ว ปรากฏว่าฝั่งแซ่โฮชนะ หองจูเปียนราชบุตรองค์โตก็ได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ พระนางโฮได้เป็นไทเฮาแถมเป็นผู้สำเร็จราชการด้วย แล้วพระนางยังมีพี่ชายชื่อโฮจิ้นก็คุมทหารใหญ่ค้ำบ้านค้ำเมือง..ส่วนฝั่งตั้งก็เรียกว่าวาสนาเตี้ยไปหน่อย พระนางตั้งกับพี่ชายค่อยๆ ติดเชื้อในกระแสเลือดตายไปในเวลาอันรวดเร็ว แต่หองจูเหียบคนน้อง ลูกทางแซ่ตั้งไม่ถูกกำจัดไปด้วย กลับได้ยศเป็นพระอนุชาธิราช

ส่วนแก๊งขั้นที่ทั้งสิบ พอรู้ว่าแพ้แล้วก็เปลี่ยนแผนใหม่ เล่นบทหมาตายเห็บโดดหนี ก็โคตเข้าเกาะศูนย์กลางอำนาจที่แท้จริงคือโฮไทเฮา

พินอบพิเทาเสียดเสียดทุกวี่วัน ส่วนคุณลุงโฮจิ้นที่คุมกำลังทหารอยู่ ก็อยากบื้อเห็บพวกนี้อยู่ทุกลมหายใจ..แต่จะทำอะไรรุนแรงก็เกรงใจน้องสาว

แล้วก็มีขุนนางลึนคิดอยู่คนดันเสนอว่าเอางี้ลีท่านโฮ ท่านก็แอบ ๆ ส่งจดหมายเชิญทัพเมืองต่าง ๆ ยกมาช่วยกอดัน ให้ทางวังถอดชั้นที่ทิ้งเก้า ออกจากตำแหน่ง (จากสืบทายไปคนนึงก่อนแล้ว) แบบนี้ท่านเองก็ไม่ต้องลำบากใจ

ที่จริงความคิดแบบนี้โคตรอันตรายเลยชะท่านผู้ชม อธิบายก่อนว่าการปกครองสมัยก่อนนะ ถึงจะได้ชื่อว่า นี่เป็นเมืองหลวงโน่นเป็นเมืองใต้อำนาจ แต่เอาเข้าจริงก็เป็นแค่เรื่องศักดิ์ศรีซะมากกว่า..เมืองหลวงก็ไม่ได้ไปมีอำนาจเหนือเมืองอื่น ๆ อย่างเด็ดขาดนัก ถิ่นไหน ๆ เค้าก็มีมาเฟียของเค้าอยู่ทั้งนั้น ถ้าเมืองใต้อำนาจหนักกันมากินโต๊ะเมืองหลวง ใต้เมืองหลวงก็โต๊ะพังได้อยู่เหมือนกัน

แล้วด้วยความที่เมืองหลวงมักจะเจริญหูเจริญตากว่าเมืองอื่น ๆ ก็เลยถือเป็นข้อห้ามตายตัวว่า ห้ามหัวเมืองบ้านนอกยกกองทหารเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต เพราะกลัวว่าเตี้ยวมาเห็นของสวย ๆ งาม ๆ แล้วต่อมกิเลส มันจะอึกเสบ เกิดอยากยึดเมืองหลวงซะมันจะยุ่ง

การที่จะออกอุบายให้หัวเมืองบ้านนอก ยกทัพเข้ามา กอดัน ย่องเต้ให้ปลดชั้นที่แบบนี้จึงเป็นความคิดที่ซุกซิกเข้าบ้าน..งี่เง่าสุด ๆ

สองเสียงที่คัดค้านเรื่องนี้อย่างแข็งขันก็คือโจโฉและอ้วนเสี้ยว ซึ่งตอนนั้นยังเป็นทหารเด็กอยู่ โฮจิ้นผู้กลัวงแต่เพียงอย่างเดียวไม่แยแสคำเตือนเหล่านั้น โจโฉผู้มองการณ์ไกลเริ่มได้กลิ่นความฉิบหายไซ้ยมารุ่น ๆ ก็เริ่มดูทางหนีทีไล่ของตัวเองเอาไว้แล้ว

สุดท้ายไม่มีใครคัดค้านโฮจิ้นได้ แกก็ส่งจดหมายเชิญทัพของ

หัวเมืองต่างๆ เข้ามาช่วยกีดกันไล่ชั้นที่ทั้งเก้า..อ้อๆ โหนตไว้เลยว่าหนึ่งใน กองทัพหัวเมืองเหล่านั้น มีกองทัพหนึ่งที่แม่ทัพคือโหนดแมนแห่งสามก๊ก.. ตั้งโต๊ะ

พอทัพใหญ่ๆ ยกมาล้อมเมืองหลวง พร้อมยื่นคำขาดให้ปลดชั้นที่ ทั้งเก้าโดยด่วน ใ้เห็นกลุ่มนี้กึ่งนั่งกิลิอะ มาสู่มหัวกันหาทางรอด สุดท้าย ต้องใช้ไม้ตาย..เลื่อยเข้าวังไปกราบมือกราบตีนโฮไทเฮาอีกรอบ พระแม่ช่วย เจริญพี่ชายท่านเข้ามาหน้อยลิ พวกหน้อยอยากกราบขอโทษท่านโฮจินต่อหน้า เคยทำผิดล่วงเกินอะไรไว้อยากขอให้ท่านอภัยให้..

โฮไทเฮาก็เจริญพี่ชาย..เสียดช่วยเข้ามาหาในวังหน้อย ชั้นที่เค้ายาก จะขอโทษงะ

แต่นึกดูลิอะในภาวะอึมๆ กันอยู่แบบนี้ โฮจินจะเสี่ยงเดินเข้าถ้ำเสือ เสียวหรือ ถึงแม้คนเจริญจะเป็นน้องสาวแท้ๆ ก็หะอะ แต่อ่านาจนขนาดนี้มัน ไม่เข้าใครออกใคร หรือโฮไทเฮาก็อาจจะตกเป็นเครื่องมือชั้นที่โดยไม่รู้ตัว.. โจโจ อ้วนเสี้ยวพยายามห้ามลูกพี่อย่างสุดกำลัง

แต่โฮจินผู้สร้างแบบกลวงๆ กลับไม่คิดยั้งั้น ประมาณว่ากูบึก ขนาดนี้ ใครจะกล้าทำไรวะ..ทันทหารใหญ่กับลูกน้องไม่กี่คนและดาบไม่กี่เล่มก็เดินเข้าถ้ำเสือ..โจโจ อ้วนเสี้ยวในเมื่อห้ามไม่ได้ก็แต่งตัวแบบพร้อมรบเต็มอัตรา ยกกองทหารเข้าไปรอซัพพอร์ตลูกพี่อยู่ริมกำแพงวัง

เฮ้..นายกุหายไปนานแล้วไม่โผล่ซึกที ก็ตะโกนเรียก..นายๆ ๆ ๆ เสรีจยัง เรียกหลายทีก็ไม่มีเสียงตอบ แต่พอหลายครั้งเข้าข้างในคงรำคาญ เลยส่งโฮจินกลับออกมา โดย..ลอยข้ามกำแพงออกมาแต่หัวตัวไม่มาด้วย

โจโจกับพวกก็เลือดขึ้นหน้าไม่ฟังเสียงล่ะ ฟังประตูดังเข้าไป..เจอ ใครคร่ำไม่เจอเจียว รู้ว่าเป็นชั้นที่กุฆ่าแหลก

ฆ่าแทบหมดวังแต่พวกชั้นที่ทั้งเก้ากลับยังรอดออกไปได้ พร้อมอุ้ม
ฮ่องเต้ห้องจูเปียนกับห้องจูเหียบพระอนุชาไปเป็นตัวประกัน..หนีออกไป
นอกวัง

บรรยากาศในเมืองหลวงตอนนั้นเรียกว่าจลาจลสุดๆ ในวังก็ฆ่ากัน
โครมๆ ใ้้นอกเมืองก็มีกองทัพหัวเมืองมาล้อมไม่รู้กี่กองทัพ แล้วพอเห็นว่า
ในวังปั่นป่วนก็ผสมโรงก่อความวุ่นวายขึ้นไปอีก

พวกชั้นที่อุ้มฮ่องเต้ต้องคั้นยอหนีการไล่ล่าของกองทัพโจโจ ก็
กระจัดพลัดพรายตายโหงตายห่ากันไป แล้วในที่สุดกองทัพเมืองหลวง
ก็ค้นหาฮ่องเต้ยอพร้อมพระอนุชาพบ..แต่เหมือนฟ้าดินกลับแก้งให้แผ่นดิน
เข้าสู่สุกฤษฎุค ระหว่างยกขบวนเสด็จกลับวัง ดันหนีไปเจอกองทัพจาก
ภาคตะวันตก ที่มีแม่ทัพชื่อ..ตั้งโตะะ

อสุราร้ายจากภูธรฉวยโอกาสเข้าเทคโอเวอร์เหตุการณ์ทันที
ยึดห้องจูเปียนฮ่องเต้ไว้เป็นตัวประกัน กองทหารเล็กๆ ของโจโจที่ไล่
ตามมาจะไปทำอะไรได้ถ้าเทียบกับกองทัพภาคตะวันตกทั้งกองทัพ

สมการอำนาจในเวลานั้นเปลี่ยนแปลงใหม่หมดแบบล้างบาง..เปลี่ยน
ฮ่องเต้จากเลนเต้เป็นเด็กน้อยห้องจูเปียน ชั้นที่ทรงอิทธิพลทั้งสิบก็ตายโหง
หมด พวกแซ่โฮแซ่ตั้งก็หัวหดบ้างหัวกุดบ้าง

ตั้งโตะะก็เข้ายึดเมืองหลวงอย่างเบ็ดเสร็จ พร้อมมีฮ่องเต้ไว้ในกำมือ..
ฮ่องเต้ต้องค้ก่อนถูกพอกไว้ด้วยชั้นที่ทั้งสิบ แต่ฮ่องเต้น้อยองค์นี้ไซ้คร้าย
ยิ่งกว่าเพราะถูกกดไว้ใต้ฝ่าตีนของจอมโจด..ตั้งโตะะ ทำให้ความเลวร้ายสมัย
ชั้นที่เรื่องอำนาจ กลายเป็นแค่บ้านผีสิงหลอกเด็กไปเลย

4

“

ลิโป้ขุนศึกฝีมือสุดยอดแต่คุณธรรมสุดแยกกั๊วบ
เจ้ากระต่ายแดงพุ่งตรงมาสวามีภักดีตั้งโต๊ะ และ
ที่พิเศษสุดๆ คือ..ข้างอานม้าห้อยหัวเต็งหงวน
มาด้วย

”

ลิโป้

ช่วงเวลาไม่นานหลังจากเข้ายึดอำนาจ ตั้งโต๊ะก็ปฏิบัติกรแบบ
ที่ใครก็นึกไม่ถึง..วันหนึ่งในที่ประชุมกรม. ตั้งโต๊ะเปิดประเด็นเลย “ฮ่องเต้
หองจูเปียน หน้าตาดูไม่ฉลาดควรปลดลงจากบัลลังก์ แล้วให้หองจูเหียบ
ผู้น้องขึ้นเป็นแทน”

โหยยยยยย ตะลึงกันไปทั้งที่ประชุม..ไอ้ข้อเสนอแบบนี้มันบกพร่องๆ
เลยอะ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทักกับนายทหารโรคจิตตัวนี้ ยกเว้น..เต็งหวงวน
เต็งหวงวนตอนนั้นแกล้งเป็นผู้ว่าเก่งจิวซึ่งเป็นพื้นที่เสนอเกรดเอ เอ๊ย
ไม่ใช่ เป็นเมืองใหญ่ระดับเอบวกๆ ..แกล้งขึ้นตำแหน่งตั้งตรงๆ เลยว่าไอ้กับภ.
ตั้งโต๊ะไม่คิดว่าใครจะกล้าตักตวงตรงๆ ขนาดนี้ ก็ฉวยกระบี่กะฟันให้ขาดสอง
ท่อน

แต่เต็งหวงวนไม่ตายตอนนั้นอะเพราะ..ลูกน้องตั้งโต๊ะหนีออกไปเห็น
ข้างหลังเต็งหวงวน ยืนไว้ด้วยซุนเคีกรูปร่างสูงใหญ่แถมหล่อสุดๆ คนหนึ่ง..เป็น
ซุนเคีกระดับบัลลังดอร์แนวหน้าของสามก๊กนามว่า..ลิโป้

อ้อ..บัลลังดอร์คือชื่อรางวัลสำหรับนักฟุตบอลที่มีผลงานระดับโลกอะ
นักเตะที่เคยได้ก็เช่นลิโอเนล เมสซี หรือคริสเตียนโน โรนัลโด..

ลูกน้องรีบเข้ามาใกล้เกลี้ยให้ลูกพี่วางดาบซะก่อน เพราะกลัวว่า
ไอ้หัวที่จะหลุดน่าจะเป็นหัวตั้งโต๊ะแทนด้วยฝีมือซุนเคีกรูปร่างาม

แต่ลองเปิดฉากทะเลาะถึงขั้นจะฟันหัวกันในที่ประชุมขนาดนี้
ก็ไม่มีจบง่าย ๆ หรืออะ..วันรุ่งขึ้นกองทัพเก่งจิวกับกองทัพภาคตะวันตก
ก็เปิดฉากพดกันฝุ่นตลบ

แค่ปะทะกันไม่กี่น้ำ ตั้งโต๊ะก็ได้คำตอบชัดแจ้วแล้วว่าลิโป้เป็นใคร
กองทัพตะวันตกหนีญญาย ฟ่ายจะแจจนแม่ทัพตั้งต้องมารำพึงกับลูกน้อง
ว่า..ถ้าได้ไอ้ไปมาอยู่กับกองทัพเรา แบบนั้นไม่ต้องกลัวใครอีกแล้ว

ก็มีลูกน้องคนหนึ่งเสนอว่า ตนเองเป็นเพื่อนซี้ลิโป้..ไอ้หมอนี่ฝีมือรบ
มันสุดยอดจริงๆ แต่ต่อมคุณธรรมมันอีกเสบอยู่บ่อยๆ คือเป็นคนโลก ยั้ว
กิเลสได้ง่าย..ฆ่าอาสาไปเกลี้ยกล่อมมันเอง แต่การจะซื้อตัวให้ซุนเคีกระดับนี้
ข้ามเข้ามาเซ็นสัญญากับตั้งโต๊ะอยู่ในเต็ดได้..ราคาย่อมไม่ธรรมดา

“มาเช็กเธอ” หรือเจ้ากระต่ายแดงของท่านนะ ใช้เป็นลินสอดลู่ขอลิโป้ได้มั๊ย..

ที่สุดตั้งโต๊ะก็ต้องยอมยกม้าเจ้าของฉายาเหือโลहित วังไต้หวันละ พันลีโดยไม่พัก..ให้ลูกน้องซีไปหาลิโป้ที่ค่ายของเต็งหงวน

ตรงนี้มีเกร็ดที่น่าสนใจว่า เวลาที่ฝ่ายหนึ่งจะวางเหือแล้วอยากรู้ว่าไ้อ์ปลาตัวนี้จะจับเหือมั๊ย..เค้าว่ากันยังไง..

เพื่อนเก่าเจอหน้าถามสารทุกข์สุกดิบกันพอเป็นพิธีแล้ว ตัวแทนตั้งโต๊ะก็พาไปไปดูของขวัญที่ขี่มาด้วย..พอเห็นลิโป้ตาลุกโพลงเมื่อเจอสุดยอดม้ากระต่ายแดง ตัวแทนตั้งโต๊ะก็เห็นช่องทางที่จะสั่นไหวต่อ คุณศัพท์เพระได้อีกพักหนึ่งก็เริ่มแห่..

เอ้อไ้อ์ไป ไหนๆ ก็มาแล้วอ๊วอยากไปไหว้พ่อลือซักหน่อย”

“เมาปาววะ เราบ้านเดียวกันลือก็รู้ว่าพ่ออ๊วตายไปนานแล้ว”

“เปล่าไม่ใช่เตี้ยแท้ๆ แต่หมายถึงท่านเต็งหงวนนะแหละ ได้ข่าวว่าลือยกให้เป็นพ่อบุญธรรมเลยไม่ใช่หรอ”

..เท่านั้นลิโป้ก็เผยท่าทีออกมาว่าพ่อเพื่อที่ไหนกัน อยู่ที่นี่ก็ไม่ได้มีความสุขสักหรอก ที่มาอยู่กับเต็งหงวนก็เพราะยังหาเจ้านายคนอื่นไม่ได้เลยต้องจำใจอยู่ไปพลางๆ ก่อน

“แล้วลือมีนายคนไหนดี ๆ แนะนำมั๊ยละ เพื่ออ๊วจะย้ายล้ามะโนคร้วไปอยู่อาจจะรุ่งกว่านี้”

ถึงตรงนี้ก็เข้าทางละครับ ตัวแทนตั้งโต๊ะอ่านออกแล้วว่าลิโป้ซื้อได้แน่นอน แก้กับรรยายสรรพคุณตั้งโต๊ะอย่างเลิศลอย แล้วก็ชวนลิโป้ไปอยู่ด้วยกัน

จะบรรยายสรรพคุณได้สะแต่ยังไงก็ไมรู้ แต่หลังจากนั้นไม่นาน

ลิโป้ขุนศึกฝีมือสุดยอดแต่คุณธรรมสุดแยกก๊อวเจ้ากระต่ายแดงพุ่งตรงมา
สวามิภักดิ์ตั้งโต๊ะ และที่พิเศษสุด ๆ คือ..ข้างอานม้าห้อยหัวเต็งหงวนมาด้วย
ก็สมแล้วที่ในกาลต่อมาหลายคนจะเรียกลิโป้ด้วยฉายา “ไอ้ลูกสาม
พ่อ” โดยพ่อคนแรกคือพ่อแท้ ๆ พ่อคนต่อมาคือเต็งหงวนเจ้าเมืองเกงจิ๋ว
และลิโป้ก็ใช้วิธีตัดหัวพ่อที่สองมาเป็นบรรณาการให้พ่อที่สาม..ตั้งโต๊ะ

พอตั้งโต๊ะได้อาวุธหนักระดับลิโป้มาอยู่ด้วย ก็ยิ่งกว่าพยัคฆ์ติดปีก
อีกละครับ คือต้องเรียกว่าเหยียดเทอโรโบ..จะทำระย้าตำบอนยังงั้นเมื่อไหร่
ก็ทำได้ตลอดแบบไม่ต้องเกรงใครอีกต่อไป

ความระย้าแรกคือ..เมื่อได้ลิโป้บวกกับเต็งหงวนคอขาดไปแล้ว
ตั้งโต๊ะก็เรียกประชุมกรม. อีกครั้ง ยั่ววาระเดิมคือ..ถอดหองจูเปียนออก
ตั้งหองจูเหียบผู้น้องขึ้นเป็นฮ่องเต้

กรม. เจียงบั้นเพราะรู้ความโรครจิตของตั้งโต๊ะ มีแต่อ้วนเสี้ยวที่ลุกขึ้น
คัดค้านอย่างแข็งขันแบบจะฟันกันกุ๊กไม่กลัว..แต่การคัดค้านก็ไม่มีผลเพราะ
ไม่มีใครกล้าสนับสนุน อ้วนเสี้ยวทำได้แค่กุมดาบรักษาหัวตัวเองออกจาก
ที่ประชุม แล้วออกไปซ่องสุมกำลังอยู่ที่เมืองปู้ไฮ

ถึงแก่ม้วยครับ คนที่จะมีบทบาทเยอะในเรื่องสามก๊กภายนอกหน้า หนี
ออกไปตั้งเนื้อตั้งตัวอยู่นอกเมืองหลวงสองคนแล้ว..ซุนเกี๊ยน กับอ้วนเสี้ยว
ส่วนโจโฉแกมีแนวคิดอีกแบบก็อยู่เมืองหลวงแบบไหลตามน้ำไปก่อน..แต่
ก็อยู่อีกไม่นานซะ

ตอนนี้ก็เลยได้ฮ่องเต้องค์ใหม่ หองจูเหียบได้ชื่อว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้..
บางคนอาจจะเคยได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่พูดถึงสำนวน **“เหี้ยนเต้เลย”** หมายถึง
**ว่าหมดสิ้นเลย ไม่มีเหลือหลงเหลือ..ก็มาจากชื่อเจ้าแผ่นดินองค์น้อย
นี่แหละครับ**

ลองดูตัวอย่างความอัปยศของตั้งโต๊ะอีกสักสองสามอย่าง..

ห้องจูเปียนห้องเตี้ยที่หนึ่งบัลลังก์อยู่ไม่กี่เดือนพร้อมกับอดีตโฮไทเฮา ถูกส่งไปขังไว้ในวังแห่งหนึ่ง..ซึ่งแบบไม่ให้ใครติดต่อกัน ชาวของเครื่องกิน เครื่องใช้ก็ให้แบบน้อยเต็มทีจนต้องอดมื้อกินมื้อ..วันหนึ่งห้องจูเปียนถึงกับ ต้องรำพันความอึดอัดบีบคั้นออกมาเป็นคำกลอน

กะอีแค่คำกลอน แต่พอมันไปเข้าหูตั้งโต๊ะ..อ้อ พวกมึงอยู่สงบๆ ไม่ได้ใช้มีด คับแค้นนักใช้มีด..อีตั้งโรคจิตแหม่งส่งเพชรฆาตเข้ามาในวังจับตัว อดีตโฮเฮากับคนสนิทแขวนคอ แล้วก็กรอกยาพิษห้องจูเปียน..ตายเรียบ ทั้งแม่ทั้งลูก

ดูความชั่วช้านอกวังมั่ง..

วันร้ายคืนร้าย ตั้งโต๊ะออกไปเที่ยวนอกเมืองเห็นชาวบ้านหมู่บ้านหนึ่ง มีพิธีไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วก็มึระบาราฟอน..ไม่รู้ว่าภาพแบบนี้มันไปสะกิด ปมด้อยอะไรหรือตอนเด็ก ๆ พ่อแม่ไม่รักรีเปล่า ใ้ตั้งแหม่งอยู่ดี ๆ ก็เดือดดาล ลังจับคนทั้งหมู่บ้าน

ผู้ชาย..โดนตัดหัวทุกคน ผู้หญิงที่ดูได้ถูกจับมาเป็นนางบำเรอ ส่วน คนเฒ่าคนแก่ลูกเด็กเล็กแดงก็ประสบชะตากรรมเลวร้ายต่าง ๆ นานา

แค่นั้นยังไม่พอ..ศพผู้ชายถูกสุ่มมาในเกวียน ข้าง ๆ ห้อยไว้ ด้วยหัวนับพัน เดินทางกลับเมืองหลวงพร้อมป่าวประกาศว่า..ท่านผู้สำเร็จ ราชการอุตุสำหรับเหน้อยยาก ไปปราบกบฏมาจนสำเร็จ

ชู้กว่านี้คงไม่มีอีกแล้วชะ..

5

“

คงเป็นคราวเคราะห์ร้าย ที่คนยังต้องตายเพราะ
เงื้อมมืออสูรอีกเยอะ..ตั้งโต๊ะเงยหน้าขึ้นเห็นเงา
สะท้อนในกระจก ก็หันขวับมาเห็นโจโฉถือดาบ..
มึงจะฆ่ากูหรือ..

”

โจโฉ

ฝีมือบริหารแผ่นดินของท่านผู้สำเร็จราชการตั้งโต๊ะ สร้างความ
เดือดร้อนแบบทุกระดับประทับใจ ไหลลงมาตั้งแต่ฮ่องเต้จนถึงประชาชน
ทั่วไป บรรดาเหล่าขุนนางที่ภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น ก็ได้แต่มาลั่นคูแกลมาแลดูกัน..
อยากจะกำจัดตั้งโต๊ะ แต่ก็จนปัญญาค่าที่มันโหดเหลือเกิน เอะอะก็ตัด
หัวคนเป็นว่าเล่น

อยู่มาวันหนึ่งขุนนางใหญ่คนหนึ่งชื่อ อ่องฮุ้น แก่ชว่นเพื่อนฝูงมากินเลี้ยงที่บ้านอ้างว่าเป็นวันเกิด แต่พอถึงเวลาจริง ๆ แก่ร็องไห้กลางงาน แล้วเฉลยว่าไม่ใช่วันเกิดหรอกที่นัดมาคุยเพราะอึดอัดเหลือเกินละเกลอเอ่ย ไม่รู้จะทำยังไงกับไอ้ปีศาจตั้งโต๊ะ

แค่นั้นก็ร้องกันระงมทั้งงาน เพราะใจเดียวกันแล้วก็จนปัญญาเหมือนกัน..แต่แล้วท่ามกลางเสียงสะอึกสะอื้นของผู้ใหญ่หนวดหงอก ก็มีเสียงหัวเราะคิกคักขึ้นมา

ทุกคนหันไปมอง..ไอ้โจโจ ผู้ใหญ่เขากำลังกลุ้มใจมึงไม่รู้เรื่องก็ออกไปเล่นข้างนอกไป

โจโจ..ซึ่งตอนนั้นยังเป็นแค่ทหารเด็ก ๆ อยู่ในที่ประชุมนี้ด้วยก็ลุกขึ้นชี้แจงทันที..พวกลุง ๆ เอาแต่ร็องไห้ น้ำตาเปิกกหนดไปหมดแล้วมันได้อะไรขึ้นมา อยากจะกำจัดไอ้ตั้งโต๊ะเหรอ อ้วอาสาเอง..

เขาอวดโอ่ว่าได้สร้างความไว้เนื้อเชื่อใจกับตั้งโต๊ะ จนเข้านอกออกใน ได้สบาย..ภาพที่ใคร ๆ เห็นเขาเสียแข่งเสียขาตั้งโต๊ะวันละสามเวลานั้น แท้จริงหัวใจที่เจ็บร้อน อยากจะฆ่าตั้งโต๊ะอยู่ทุกลมหายใจเหมือนกับทุกท่าน เพราะฉะนั้นไว้ใจเถิด..ข้าจะฆ่าไอ้ตั้งโต๊ะเอง

หลังจากที่สภาสานกันหนักแน่นว่าจะไปฆ่าขุนนางชั่วตนนี้แน่ และถ้าถูกจับได้ก็จะไม่ซัดทอดใคร..ที่ประชุมลับ ๆ นี้ก็เริ่มมีความหวังว่าอีกไม่นานคงจะได้ยินข่าวตั้งโต๊ะหัวขาดเพราะน้ำมือโจโจเป็นแน่มัน

แต่ก่อนจะดำเนินการ โจโจได้เอ่ยปากขอดาบวิเศษจากอ่องฮุ้น เพื่อไปเป็นอาวุธพิฆาตตั้งโต๊ะ...

หนังสือสามก๊กเองไม่ได้ให้น้ำหนักว่า ทำไมไอ้การที่จะไปฆ่าคนคนหนึ่งถึงต้องใช้ดาบที่ “พันเหล็กดุษณีพันหยวก” ขนาดนี้..ดาบธรรมดาพันนับเข้าไป ก็น่าจะไม่รอดเหมือนกัน

แต่ลองติดตามกันต่อเถิด..แล้วจะเห็นเหตุผลของโจโฉที่ต้องขอดาบ
วิเศษนี้

เป็นเหตุผลของคนที่ไม่ยอมให้โลกทำอันตรายตัวเองได้..โจโฉจะทำ
อะไร ต้องมีทางหนีทีไล่ให้ตัวเองเสมอ

แต่การจะไปฆ่าขุนนางระดับผู้สำเร็จราชการนี้ ก็ไม่ใช่เดินเทิ่ง ๆ
เข้าไปหา เอาดาบฟันฉับ..แบบนี้ตายตั้งแต่ประตู..โจโฉตายเอง

ก็จริงอย่างที่เขาวัดโอ้..โจโฉตีสนิทกับตั้งโต๊ะ จนเข้าหาได้ทุกวัน
ราวกับเป็นลูกเป็นหลาน..แต่วันนี้เขาเริ่มแผนพิฆาตตั้งโต๊ะด้วยการ..ไปสาย
..อ้าว งงลิชะ

“เฮ้ย ทำไมวันนี้มึงมาสายวะไอ้หนู” ตั้งโต๊ะทักเมื่อเจอหน้า..

“อ้อ ม้าอ้วม้นขาเจ็บครับป้า”..

“เหรอ เฮ้ยไอ้โป้ มึงไปดูม้าตัวใหม่ให้ไอ้โฉม้นหน่อยเว้ย”..ตั้งโต๊ะ
หันไปสั่งลิโป้ ซึ่งตอนนี้เป็นนายทหารคนสนิท..

นั่นไงแผนชั้นแรก..เอาลิโป้ออกไปห่าง ๆ ก่อน เพราะถ้าลิโป้ยังอยู่
ก็ไม่มีโอกาส

ลิโป้ออกไปแล้วตอนนี้เหลือกันสองต่อสอง โอกาสที่โจโฉจะฆ่า
ตั้งโต๊ะ ก็งามอย่างยิ่ง..

ขณะที่ตั้งโต๊ะนั่งหันหลังตอบไลน์ เล่นตีกีต็อก สองไอจีเพลินอยู่..
โจโฉค่อย ๆ หยิบดาบออกมาอยู่ในอุ้งมือ กระชับให้มัน ย่องเข้าใกล้แล้วเง้อ..

คงเป็นคราวเคราะห์ร้าย ที่คนยังต้องตายเพราะเง้อมมีออสุร
อีกเยอะ..ตั้งโต๊ะเงยหน้าขึ้นเห็นเงาสะท้อนในกระຈก ก็หันขวับมาเห็นโจโฉ
ถือดาบ..มึงจะฆ่ากูเหรอ..

ตั้งโต๊ะ

โจโฉชะงักก็..ถ้าเป็นคนที่ไม่แท้จริงจริง เจอจับได้ต่อหน้าต่อตาขนาดนี้คงหัวใจวายตายไปเลย หรืออาจจะปากคอสั้นไปต่อไม่ถูก..แต่คนระดับที่จะเป็นยอดคนอย่างโจโฉ ยังครองสติจนหาทางออกให้ตัวเองได้

ตัวต่อตัวแถมมีดาบอยู่ในมือ แต่โจโฉก็ไม่ยอมเสี่ยง..เขารีบควบคุมสถานการณ์ด้วยการ..คุกเข่าก่อนเลยพร้อมขอโทษขอโพยที่ทำให้ตกใจ ยื่นดาบให้ตั้งโต๊ะอย่างนอบน้อม..เอ้อ คือกระพุ่มมีดาบวิเศษประจำตระกูล จะทิ้งไว้บ้านก็กลัวปลวกแทะราชขึ้น..ก็อยากจะให้มันอยู่ในมือผู้มีบุญ ทอดตาทั่วแผ่นดินจีน ไม่เห็นใครเหมาะสมเท่ากับท่าน จึงนำมามอบให้ขอรับ..

ไฉ่ต๋งนี่ไง ที่แสดงให้เห็นว่าโจโฉเฉียบแหลมเรื่องทางหนีทีไล่ขนาดไหน เพราะถ้าเปลี่ยนดาบที่อยู่ในมือเป็นดาบพื้นๆ บ้านๆ แล้วมาเงื้อง่า น่าสงสัยอย่างนี้..จะเอาข้ออ้างอะไรมาแก้ตัวล่ะ หัวขาดแหงๆ

ด้วยความที่เป็นทหารยอมหลงไหลในอาวู๋ พอเห็นประกายที่ไม่ธรรมดาของดาบ..ตั้งโต๊ะก็ถูกเบี่ยงเบนความสนใจจนหยุดระวางในท่าทีของโจโฉไปชั่วขณะ